

[Johs. Clausen.]

gelse af Smørproduktionen herhjemme, som man ikke kan lade ude af Betragtning. Mejeriernes Fællesorganisation har imidlertid gentagne Gange krævet, at man skulde forbedre Smørproduktionens Stilling, eventuelt ogsaa ad valutamæssig Vej, for at naa henimod Produktionsprisen, for saa vidt angaar Hjemmemarkedets Forbrug.

Det er dog ikke tilstrækkeligt at tale om Smørret. Her i Danmark, hvor vi har forholdsvis større Produktion af Smør end i noget andet Land, spiser vi kun 9,6 kg Smør pr. Indbygger aarligt, hvorimod vi spiser 20,5 kg Margarine. Danmark er altsaa et af de Lande, der ligger højest i Forbruget af Margarine, men vi ligger meget lavt i Forbruget af Smør. Jeg skal villigt indrømme, at under frie Afsætningsforhold for vort gode danske Smør var det en Fordel, at vi kunde eksportere saa meget Smør som muligt og spise Margarine herhjemme i Stedet. Men ganske anderledes stillede det sig, da England fra 1. Marts 1932 indførte en Told paa 10 pCt. bl. a. ogsaa paa Smør. Det ramte det danske Landbrug særlig haardt, bl. a. fordi denne Forhøjelse ikke gjaldt vore haardeste Konkurrenter, de britiske Rigslande, som kom til at staa i en forholdsvis gunstig Stilling over for os paa det engelske Smørmarked. Ottawa-overenskomsten i Sommeren 1932 gjælder som bekendt for Mejeriprodukter for tre Aar, og vi har den 24. April 1933 afsluttet endelig Overenskomst med England om alle disse Forhold. Jeg synes, der kunde være god Grund til, at man under Hensyn til Mejeribrugets Betydning for hele vort Lands Økonomi afventede det Tidspunkt, da disse Aftaler skal til fornyet Revision, og indsaa det nødvendige og betimelige i, at vi indtil den Tid, saa vidt muligt, søgte at opretholde vort Kvægbrugs Intensitet i størst mulig Udstrækning, søgte, selv om det blev gennem ekstraordinære Foranstaltninger, at naa hen til den Dag, da disse Overenskomster skal tages op til fornyet Prøvelse. Jeg vilde betragte det som en Ulykke ikke alene for Landbruget, men for hele Nationen, om man svækkede vort Mejeribrugs Kapacitet i stor Stil i disse Aar, inden de nye Forhandlinger har fundet Sted.

Som jeg sagde før, melder Spørgsmaalet Margarine sig ganske naturligt, naar vi behandler Spørgsmaalet om en Smørordning. Jeg tror, at det Lovforslag, som her er forelagt, vil forøge Margarineproduktionen ganske betydeligt paa Smørrets Be-

kostning. I andet og tredie Kvartal har vi hvert Aar en forholdsvis stor Smørproduktion, og det kniber derfor med at holde den Overpris, som vort Smørs Kvalitet be-rettiger til. Mit Parti har i Betragtning heraf i Folketinget under § 4 i Ændringsforslag Nr. 1 stillet Forslag om, at der ned-sættes et kompetent Udvalg, som skal fast-sætte det Kvantum Margarine, man i disse Maaneder anser for fornødent til Forsyning af Hjemmemarkedet, og vi har under Punkt 2 i samme Paragraf skabt Mulig-heder for, at mindre bemidlede kan faa billigt Smør, naar Midlerne dertil tages gennem en Afgift paa indførte Raastoffer til Margarineproduktionen, dog saaledes at Afgiften ikke maa overstige 25 Øre pr. kg. Adgang til Køb af saavel billigt Smør som billig Margarine gives ved Udstedelse af Kort, der fordeles til Kommunerne i Forhold til Antallet af nydende Sygekasse-medlemmer den 1. April 1934. Det er vor Overbevisning, at Udlandets vekslende Be-hov for dansk Smør paa den Tid, da Pro-duktionen er stor, maaske for stor, vil udlignes ved, at man søger at øge Forbruget paa Hjemmemarkedet. Det er en Foran-staltning, som jeg tror, alle i Virkeligheden er enige om at man bør gennemføre. Mejeriernes Fællesorganisation har da ogsaa Gang paa Gang peget paa en saadan For-anstaltnings Betimelighed. Imidlertid er det mit Partis Opfattelse, at denne Forøgelse af Forbruget kun kan naas, naar der sam-tidig gennemføres en Begrænsning af Mar-garineproduktionen.

Med Hensyn til selve Lovforslaget er vi ikke uenige om Lovforslagets § 1, Punkt 1. Det samme gjælder Punkt 3, hvorefter Mælkeleverandørerne kan fritages for at svare Afgift af det Kvantum Smør, som de og deres Husstand forbruger. Derimod finder jeg det ganske ubeføjet, at man vil fritage forskellige offentlige Institutioner for at svare Afgift, saasom Sygehuse, Ho-spitaler, Børnehjem o. s. v. Jeg finder det fuldt ud rigtigt, at netop disse Institutioner bruger Smør, de bør maaske endda under de givne Forhold have Pligt til at bruge Smør. Det forekommer mig, at Fritagelse for Afgiften for disse Institutioner ikke er noget, som Landbruget økonomisk bør bøde for, det er et socialt Spørgsmaal, og det er en Samfundsopgave at stille Mid-lerne til Raadighed her. Landbruget bør ikke miste sin Afgift, fordi man finder det formaalstjenligt at fritage disse Institutio-ner for Afgiften.

Jeg skal til Slut udtale Haabet om, at det foreliggende Lovforslag i nogen Maade